

RUGUL APRINS

THE BURNING BUSH

A Monastic Journal

Winter 2021

Volume 34

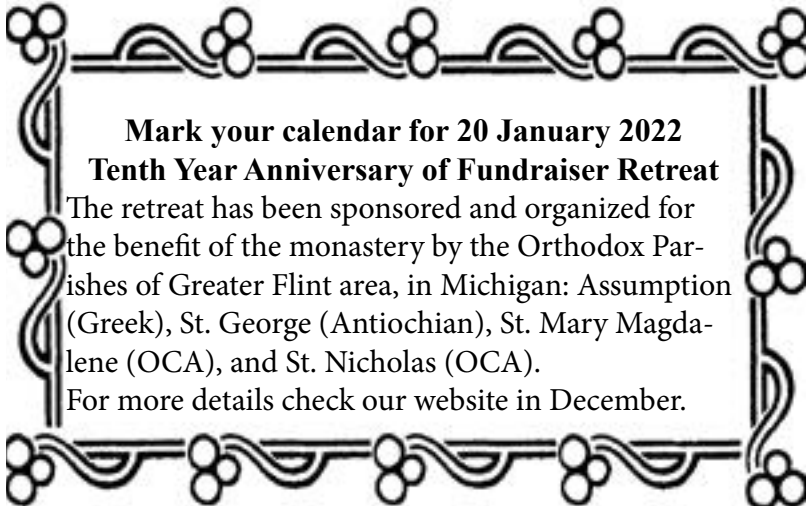
Number 3

TABLE OF CONTENTS

- 3 *Greetings from Mother GABRIELLA*
 4 *A Little Mustard Seed and some Leaven*
 8 *The Advent Season*
 20 *Schedule of Services - Nativity and Theophany*

CUPRINS

- 11 *Un grăunte de muștar și ceva aluat dospit*
 15 *Advent sau postul Crăciunului*
 20 *Programul slujbelor - Crăciun și Bobotează*

GREETINGS FROM MOTHER GABRIELLA

Our greetings at the beginning of the Nativity Fast,

We enter this period of “fasting” with the celebration on November 13 of St. John the golden mouth, the preacher of repentance and charity, followed on November 14 by St. Gregory Palamas, well known for his efforts in teaching us the Jesus Prayer as well as the monastic way of life, and on the same day the Apostle Phillip who was eager to call his friend Nathaniel to meet Christ.

What better way is there to prepare for the great mystery of God’s Incarnation? What better examples could we have to urge us unto the efforts of preparing for the celebration of Christ’s Nativity? Now it is the time to examine ourselves and pray to God to give us the courage and the strength to follow Him and resist the invitations to be distracted from the godly way of life.

During this Advent period, maybe more than at any other time, it seems the temptations of the world are so numerous that it is very easy to be distracted. But God, in His wisdom, has created this time, this period of fasting, for our benefit, an environment for prayer and contemplation so we can continue to grow and mature in Him.

By the prayers of the Holy Fathers, who have set the examples for us, let us acquire a repentant and charitable heart, a stronger desire to fast, to be with God, and to be an witness of His love that He abundantly showers on us.

Thank you for your love and support.

Mother Gabriella

A Little Mustard Seed and Some Leaven

On the Saturday before the Nativity of our Lord, the Church sets before us the reminder that the kingdom of God is likened to a little mustard seed and some leaven.

What is the kingdom of God like? And to what shall I compare it? It is like a mustard seed, which a man took and put in his garden; and it grew and became a large tree, and the birds of the air nested in its branches.” And again He said, “To what shall I liken the kingdom of God? It is like leaven, which a woman took and hid in three measures of meal till it was all leavened.” (Lk 13:18-21; see also Mt 13:31-33, 54-58; Mk 4:30-32; 6:1-6; Lk 4:22)

Like a little mustard seed or some leaven, the kingdom of God begins small, seemingly insignificant and inconsequential by the valuations of the world, then grows and expands in such a way that it becomes a place of refuge for the displaced, a haven for the storm-tossed, a home for wanderers.

The kingdom has these characteristics because the King himself has them. Our Lord, the Creator of the universe, enters the world as a homeless little baby in a cave for animals—unnoticeable, small and seemingly insignificant. Apart from the special revelation to the shepherds and the wisemen, there would be no fanfare for the events that anyone could observe (apart from Mary and Joseph, of course).

The situation is similar for the first thirty years of Jesus’ life. Other than the unusual events in the temple when he was twelve years old (Lk 2:41-51), we’re told of nothing unusual about his life prior to his public ministry. He “increased in wisdom and in stature and favor with God and man” (Lk 2:52), as one would expect of a child being raised in a first-century devout Jewish family. And, at the outset of his public ministry, the palpable surprise of his fellow townsmen indicates that the first thirty years of his life didn’t lead them to suspect anything unusual about him—so much so that they, while astonished at his teaching, took offense at him.

Jesus ..., coming to his hometown, taught them in their synagogue, so that they were astonished, and said, “Where did this man get this wisdom and these mighty works? Is this not the carpenter’s son? Is not his mother called Mary? And are not his brothers James and Joseph and Simon and Judas? And are not all his sisters with us? Where then did this man get all these things?” And they took offense at him. (Mt 13:53-57; cf. Jn 6:42; 7:27-28).

When the lack of notoriety is displaced by his authoritative teaching,

he becomes despised and rejected. Who wants to be taught by a mere carpenter's son? Where are his teaching credentials? Under what rabbi did he study? This negative valuation of Jesus by worldly standards was poignantly foretold by the prophet Isaiah:

For he grew up before him like a young plant and like a root out of dry ground; he had no form or majesty that we should look at him, and no beauty that we should desire him. He was despised and rejected by men, a man of sorrows, and acquainted with grief; and as one from whom men hide their faces he was despised, and we esteemed him not. (Is 53:2-3)

A humble birth and an unremarkable youth gives way, when all is said and done, to rejection by his own people--but not only by his own people, but by all of us--even to the point of death. For Isaiah continues:

Surely he has borne our griefs and carried our sorrows; yet we esteemed him stricken, smitten by God, and afflicted. But he was pierced for our transgressions; he was crushed for our iniquities; upon him was the chastisement that brought us peace, and with his wounds we are healed. All we like sheep have gone astray; we have turned—every one—to his own way; and the LORD has laid on him the iniquity of us all. He was oppressed, and he was afflicted, yet he opened not his mouth; like a lamb that is led to the slaughter, and like a sheep that before its shearers is silent, so he opened not his mouth. (Is 53:4-7)

Our griefs. *Our* sorrows. *Our* transgressions. *Our* iniquities. Jesus isn't simply ignored, rejected and crucified by others long ago, but by us today as we live by the values of the world instead of the values of the kingdom. In this way, then, Jesus' insignificance by the world's standards begins with a homeless birth in a cave for animals and culminates in an ignominious death fit for criminals. In the world, death is the ultimate expression of the *meaninglessness* of life.

Our Lord's death, however, is precisely the manner in which he reveals that death is not *ceasing* to exist but rather is a *passageway* into a fuller and more communal existence. He destroys death by his death, making our death the ultimate expression of the *meaningfulness* of life. Jesus foreshadows this teaching in the Gospel of John: "Unless a grain of wheat falls into the ground and dies, it remains alone; but if it dies, it produces much fruit" (Jn 12:24). In the kingdom, life and growth arise from death. Our Lord's death, one among thousands of violent crucifixions under Roman authorities, is uniquely followed by his resurrection.

Christ's resurrection, however, is not in itself what opens the doors to

the kingdom. After his resurrection, the disciples are as confused as they were before his death. Their confusion culminates when, after being taught by Jesus for forty days about the kingdom of God (Acts 1:3), they express their final words to him before his ascension: “Lord, will you restore the kingdom to Israel at this time?” (Acts 1:6). They are still looking for an *external* kingdom, for their circumstances to be fixed to make their lives easier.

Everything changes ten days later with the coming of the Holy Spirit. They continue to preach the kingdom (Acts 8:12; 14:22; 19:8; 20:25; 28:23, 31)—no longer as the political reign of God over the earth but his reign over our inner lives: “The kingdom of God ... is righteousness and peace and joy *in the Holy Spirit*” (Rom 14:17; emphasis added). This life of the Holy Spirit expanding the kingdom within us is the very fruit Jesus promised to those who have had the seed fall into their heart and be buried there: “love, joy, peace, patience, goodness, kindness, faithfulness, gentleness, and self-control” (Gal 5:22-23). This is the fulfillment of our Lord’s teaching that the kingdom of God is within us (Lk 17:21).

Similarly, Christ himself is the leaven that, upon entering us, infuses our entire being with his presence. St. Ambrose beautifully describes it this way:

The holy church is prefigured in the woman in the Gospel. We are her flour, and she hides the Lord Jesus in the inner part of our mind until the radiance of heavenly wisdom envelopes the secret places of our spirit. ... There are three measures: of the flesh, of the soul and of the spirit. ... The woman, who prefigured the church, mixes with them the virtue of spiritual doctrine, until the whole hidden inner person of the heart is leavened (1 Pt 3:4) and the heavenly bread rises to grace (Jn 6:31). (Exposition of the Gospel of Luke, 7.187,191-2, quoted in *Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, Vol. III, p. 228)

St. Cyril of Alexandria similarly explains this imagery as revealing the process of *theosis*, our deification: “The leaven is small in quantity, yet it immediately seizes the whole mass and quickly *communicates its own properties to it*” (Commentary on Luke, Homily 96, quoted in *Ancient Christian Commentary on Scripture, New Testament*, Vol. III, p. 228; emphasis added). The kingdom that began in us as a little leaven transforms our entire being—body, soul and spirit.

It is precisely the growth of this kingdom within us that makes us truly available to others, a receptacle of love, of the God who is love (1 Jn 4:8,16), for he has renovated his dwelling place within us to shine forth the fruit of the Spirit. We come to be able to attentively listen to others without judging them, to compassionately suffer with them without blaming them,

to gently carry their burdens thus fulfilling the law of Christ and not our own aspirations. The kingdom of God within truly becomes a place for the birds of the air to come make their nests, that is, for the weary to come and find rest. And, in so doing, we become co-workers with Christ who invites us all: “Come to me, all you who are weary and burdened, and I will give you rest. Take my yoke upon you and learn from me for I am gentle and lowly in heart, and you will find rest for your souls. For my yoke is easy and my burden is light” (Mt 11:28-30).

In this way, the life of the expanding inner kingdom is not a life isolated from others, but profoundly communal—a divine community, an entrance into the life and love of the Holy Trinity (Jn 17:20-26). This is what we see happen immediately after the coming of the Holy Spirit upon the apostles and their preaching of the kingdom.

And all who believed were together and had all things in common. And they were selling their possessions and belongings and distributing the proceeds to all, as any had need. And day by day, attending the temple together and breaking bread in their homes, they received their food with glad and generous hearts, praising God and having favor with all the people. And the Lord added to their number day by day those who were being saved. (Acts 2:44-47)

The kingdom that starts as a little leaven in our hearts so fills us that it pours forth into a communal life that proclaims at the outset of our liturgical gatherings, “Blessed is the kingdom” We each come to the Divine Liturgy as a living stone, being fitted together into a living temple, whose cornerstone is Christ and in which our worship is united with the worship of the heavenly bodiless powers and the great cloud of witnesses that have gone before us (1 Pt 2:5; Eph 2:19-22; Heb 12:1-2).

The God who comes to be born in Bethlehem and buried in Jerusalem longs to be buried in our hearts so that we might be born in the Spirit, who establishes and expands the kingdom within us so that we might become a place of refuge for a hurting world. We will prepare day by day for the coming celebration of our Lord’s Nativity, and many of the things we will be doing will be preparing for a festive occasion that the world completely understands—trees and lights, celebrations and presents. But let us, in the midst of all our visible and festive preparations, remember to cherish in our inner and hidden life the presence of the Lord whom the world doesn’t notice. Let him be born anew in the cave of our hearts. Let him grow and expand his reign throughout our entire being. And let us together become a communal haven to the weary world.

Fr. John Konkle

Homily on the Saturday before the Nativity of our Lord (2020)

THE ADVENT SEASON

A season of six weeks opens the Christmas period. The season begins on November 15. It is said that this period originated in Gaul (today's France) in the fourth century and the duration of the season varied from four to seven weeks, until an ecumenical council established the season to be 40 days before Christmas, as a fasting period — *Advent*.

Although as Orthodox Christians we do not call this period *Advent* as it is called in the Roman Catholic Church, the name seems to be proper; it consists of two Latin words: “*ad venire*,” meaning “*to come to*.” *Advent's* message is that God is coming to the World in the person of Jesus Christ.

This coming of Christ into the world can be understood as a past experience, a present experience or a future experience.

Past Experience

We may think of Christ, Who came into the world 2000 years ago, as the fulfilment of the promises of the Old Testament. This is a past experience and what we do every year at Christmas time it is only a commemoration, an anniversary of that event. It is good to believe that God came to Earth on Christmas day, twenty one centuries ago; it is good to stress the divinity of Jesus at a time when many believe that Jesus was just a good guy, a revolutionist, a victim of the social condition of His time. Some call Him a genius, a superstar, but many do not even consider Him God.

Many Christians are not convinced of the necessity of God's Incarnation, which was not only for the salvation of the human race, because God could have saved the world in other ways too, but His Nativity is the crowning of God's act of creation. The entire Universe has been transfigured, sanctified, deified, for the entire Universe participated in His Incarnation. He included in His body all the physical and chemical elements that constitute the bodies of men, plants, animals and of all the Universe. When the Bible talks about the creation of man out of dust, it involves necessarily the idea that man is comprised out of all the elements of the universe—he is a synthesis of the Universe, a crowning of God's act of creation. That is why God became man, so He can transform and sanctify the entire Universe.

The Bible also says that man was created in the image of God. It is a logical consequence of the act of creation. If man is like God than God had to become man in order to demonstrate the truthfulness of His creation.

St. Paul says that God did not want to become angel; He became man, making Himself like us in all aspects except sin. Sin was not given to us by God; sin is a fruit of our own choice.

When I was a child, I loved Jesus Christ very much, I loved His personality, His sacrifice, I loved the theology of love, but I could not understand the “*Ten Commandments*”: “do not do this, do not do that, you shall not, you shall not, you shall not.” It was easy for me to see why the Jews did not keep the Commandments. It was easy for God to say: “do this, do that, do not do this, do not do that.” But we are people, we live in the flesh, we fight temptations. There seemed to be an abyss between man and God that could not be bridged. Only later I understood that Christ, through His Incarnation bridged the gap between man and God. He became man to show us that the “*Ten Commandments*” can be fulfilled even in our human condition; they are not impossible for us. “I am the Truth, I am the Way, I am the Life” (Jn 14:6). If man was created in the image of God then God must resemble man, He must have everything man has, except He does not have sin.

Present Experience

Most people do not understand that the coming of God is a present experience. They think that Christmas is just a commemoration like Lincoln’s birthday or Washington’s birthday. Christmas is not a birthday. God must be understood eternally. Past and future do not exist in God’s Person. When Moses asked God “what is your name”, the answer was “I am the Existing.” He who lives eternally. And if God is infinite, His acts, His gestures, are like himself—eternal.

For instance, when we say that God has created the world, we understand that His work continues. The world is not finished and will never be; God knows no rest; He works continuously always creating new species of plants, animals, inspiring developments in science and so on.

When we say that God was Incarnate that means He becomes incarnate in each one of us, everyday, making us similar to Him. God may come to you this Christmas in the form of rebirth, either for the first time if you did not believe in Him, or as a renewed birth with a deeper understanding of His divinity.

Future Experience

As a future experience, Christmas means that Christ will return unpredictably at the end of the world. “He will come again, in glory to judge the living and the dead.”

Since *Advent* promises the sure coming of the Lord, its message is “prepare, be ready.” The Lord is coming whether the world is ready or not. Then how does *Advent* suggest that we be prepared? Through repentance, prayer and patience.

Advent is a time to become aware of one’s sins; it is a penitential season, originally known as the “winter lent.” During this season weddings are not allowed, not for the wedding itself, because marriage is a sacrament, but because of the social aspect of the marriage.

During this period, before Christmas, we must be filled with spiritual joy and hope. *Advent* stresses, not so much fulfillment, as anticipation of fulfillment: the Lord is coming. We must be like a bride, anticipating the wedding day. It is the quiet joy of anticipation and not the joy of celebrating a past event.

Of all the seasons, *Advent* is the most difficult to observe because of the competition with the commercial world. The secular world, in fact, celebrates Christmas during Advent, not on Christmas day. On Christmas day everything is over. Even the churches fall pray to this secularization by decorating the churches and singing Christmas carols weeks before Christmas.

The coming of Christ is a culmination of a historical process coming down through the history of the Jewish people. This is the climax of the plan of salvation. The Old Testament is a record of God's preparing the world for the coming of His son. So *Advent* is the Old Testament period of the church year. The child born in a manger in Bethlehem was none other than the Son of God, the promised Messiah. *Advent* makes sense only as a time of preparation for the Messiah. This child is "very God of very God." In Him God invaded the history of mankind.

Because it is possible for Him to be born again in our hearts, at Christmas, it is important that we strictly observe this lent and be spiritually prepared for His coming.

Arhimandrite Roman Braga

Reprinted from Burning Bush Monastic Journal

Vol 19, Number 3, Winter 2006

CHRISTMAS CAROLS SUNG BY THE NUNS **December 2021**

A selection of hymns and Christmas carols will be sung by the sisterhood and uploaded to the Monastery You Tube account on 24 December 2021.

The program will be accessible on You Tube at:

Holy Dormition Monastery Videos.

UN GRĂUNTE DE MUȘTAR ȘI CEVA ALUAT DOSPIT

În duminica înainte de Nașterea Domnului, Biserica ne reamintește că Împărăția lui Dumnezeu se aseamănă cu un grăunte de muștar și ceva aluat dospit.

Cu ce este asemenea Împărăția lui Dumnezeu și cu ce o voi asemăna? Asemenea este grăuntele de muștar pe care, luându-l, un om l-a aruncat în grădina sa, și a crescut și s-a făcut copac, iar păsările cerului s-au sălășluit în ramurile lui. Și iarăși a zis: Cu ce voi asemăna împărăția lui Dumnezeu? Asemenea este aluatului pe care, luându-l, femeia l-a ascuns în trei măsuri de făină, până ce s-a dospit totul.” (Luca 13:18-21)

Precum o sămânță mică de muștar sau un aluat dospit, Împărăția lui Dumnezeu este mică și așa-zis, neînsemnată și inconsecventă după standardele acestei lumi, dar crește și se dezvoltă în așa fel încât devine loc de refugiu pentru cei destituiți, un rai pentru cei zdruncinați de valorile vieții, un adăpost pentru cei pribegi.

Împărăția are aceste caracteristici pentru că Însuși Împăratul le are. Domnul nostru, Creatorul universului, vine în lume ca un prunc fără adăpost, într-un staul pentru animale—nebăgat în seamă, mic și aparent neînsemnat. În afară de viziunea păstorilor și a magilor, nu s-au auzit sunete de trompete care să atragă atenția cuiva (în afară de Maria și Iosif, desigur).

O situație similară este și cea a primilor treizeci de ani de viață ai lui Iisus. În afară de întâmplările neobișnuite care au avut loc în templu pe când avea doisprezece ani (Luca 2:41-51), nu ni se relatează nimic special înainte de misiunea de a ieși la propovăduit. ”El sporea cu înțelepciunea și cu vârsta și cu harul la Dumnezeu și la oameni” (Luca 2:52), cum este de așteptat pentru un copil crescut într-o familie credincioasă de Evrei din secolul întâi. Iar la sfârșitul misiunii lui publice, surpriza celor din preajma sa este indicativă că în primii treizeci de ani din viața Lui nimeni nu a suspectat ceva neobișnuit—chiar mai mult decât atât, minunați de învățăturile lui, au fost jigniți.

Și venind în patria Sa, îi învăța pe ei în sinagoga lor, încât ei erau uimiți și ziceau: De unde are El înțelepciunea asta și puterile? Au nu este acesta fiul teslarului? Au nu se numește mama Lui Maria și frații (verii) Lui: Iacov și Iosif și Simon și Iuda? Și surorile (verișoarele) Lui, au nu sunt toate la noi? Deci de unde are El toate acestea? Și se sminteau întru El. (Matei 13:54-57)

Când lipsa de notorietate este înlocuită cu învățăturile Lui autoritare, Iisus devine disprețuit și respins. Cine vrea să fie instruit de fiul unui

tâmplar? Unde sunt actele lui de acreditare? Al cui Rabin a fost El ucenic? Această evaluare negativă a Mântuitorului a fost prezisă de prorocul Isaia:

Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. (Isaia 53:2-3)

O naștere modestă și o tinerețe ne remarcabilă, face loc, în cele din urmă, la respingerea nu numai de către propriul Lui neam ci și de noi toți, chiar până la moarte. Astfel Isaia continuă:

Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu. Dar El fusese străpuns pentru durerile noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblăm rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa și ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura Sa. (Isaia 53:4-7)

Necazurile *noastre*. Supărările *noastre*. Greșelile *noastre*. Păcatele *noastre*. Iisus nu este doar ignorat, și răstignit de alții cu mult timp în urmă, ci de noi care trăim cu valorile societății de azi și nu cu cele ale Împărăției. Astfel că, după standardele de azi, neînsemnătatea Mântuitorului începe cu o naștere ce are loc într-un staul și culminează cu o moarte infamă rezervată criminalilor. În lume, moartea este ultima expresie a faptului că viața este total lipsită de sens.

Moartea Mântuitorului însă, arată în mod special că moartea nu încetează să existe, ci este doar o trecere la o existență comună mult mai profundă. Iisus distruge moartea prin moartea Lui făcând astfel ca moartea noastră să capete adevăratul sens al vieții. El prefigurează învățăturile Sale în Evanghelia lui Ioan: "Adevărat, adevărat zic vouă că dacă grăunțele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri, aduce multă roadă" (Ioan 12:24). În Împărăție, viața și maturitatea se nasc din moarte. Moartea Mântuitorului, una printre multe alte răstigniri sub imperiul Roman, este unica moarte după care a urmat învierea.

Învierea Mântuitorului, însă, nu este cea care deschide porțile Împărăției. După Învierea Sa, Apostolii sunt la fel de nedumeriți ca și înainte. Nedumereirea lor culminează când, după ce Iisus pentru patruzeci de zile i-a instruit asupra Împărăției, ultimele lor cuvinte înainte de înălțarea Lui la Cer sunt: "Doamne, oare, în acest timp vei așeza Tu, la loc, împărăția

lui Israel?” (Fapte 1:6). Ei încă așteptau o împărăție pământească care să rezolve toate problemele și viața să fie mai ușoară.

Dar zece zile mai târziu, odată cu venirea Duhului Sfânt, totul se schimbă. Apostolii continuă să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu (Fapte 8:12; 14:22; 19:8; 20:25; 28:23; 31) nu ca un suveran politic pe pământ, ci ca un suveran asupra vieții noastre: ”Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în *Duhul Sfânt*” (Rom 14:17). Această viață a Duhului Sfânt care face să crească împărăția din sufletul nostru, este rodul promis de Iisus celor care lasă să cadă în sufletul lor sămânța, iar ea să fie acolo înmormântată: ”Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința. Blândețea, înfrânarea, curăția...” (Gal 5:22-23). Aceasta este învățătura pe care ne-o oferă Mântuitorul—Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul nostru.

În mod similar, Hristos este dospeala, care după ce a pătruns în sufletul nostru, permează întreaga noastră ființă cu prezența Lui. Sf. Ambrozie, descrie aceasta în felul următor:

În Evangheliile femeia prefigurează Biserica. Noi suntem aluatul, iar ea Îl ascunde pe Domnul Iisus în adâncul minții noastre până când înțelepciunea divină învăluie locurile ascunse ale sufletului... Sunt trei măsuri: a trupului, a sufletului și a spiritului... Femeia, care prefigurează Biserica, amestecă cu ele doctrina spirituală, până când omul cel tainic al inimii este dospit și pâinea cerească crește până la cer (Ioan: 6:31). (Prelegere la Evanghelia lui Luca, 7.187,191-2, citată în *Ancient Christian Commentary on Scripture*, New Testament, Vol III, p.228)

Sfântul Kiril al Alexandriei explică în mod similar această imagine ca fiind exprimarea procesului de îndumnezeire, îndumnezeirea noastră: ”Dospeala este cantitativ mică, dar imediat cuprinde întreg volumul și *îi transmite repede proprietățile sale*” (Prelegere la Evanghelia lui Luca, 7.187,191-2, citată în *Ancient Christian Commentary on Scripture*, New Testament, Vol III, p.228). Împărăția care s-a născut în noi ca o mică cantitate de dospeală transformă întreaga noastră ființă—trup, suflet și spirit.

Această împărăție care se dezvoltă, care crește în noi, este ceea ce ne face să fim cu adevărat disponibili celorlalți, un recipient de dragoste al lui Dumnezeu care este dragoste (1 Ioan 4:8,16), căci El Și-a reînnoit în noi sălașul Său din care se naște fructul Duhului. Reușim astfel să putem asculta cu atenție pe cei din jur fără să îi judecăm, să putem suferi alături de ei cu compasiune fără a-i acuza, să purtăm greutatea lor cu ușurință, împlinind în acest fel legea Mântuitorului și nu propriile noastre aspirații. Împărăția lui Dumnezeu din interior devine loc pentru pasările cerului să

își facă cuibul, adică, pentru cei osteniți să găsească loc de odihnă. În felul acesta suntem și noi tovarăși de muncă cu Hristos care ne invită pe toți: ”Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11:28-30).

În acest fel, extensia vieții spirituale din împărăția interioară nu este o viață izolată, ci profund comună—o comunitate îndumnezeită, o intrare în viața Sfintei Treimi (Ioan 17:20-26). Asta este ce observăm imediat după ce S-a pogorât Sfântul Duh asupra Apostolilor și propovăduirea lor despre Împărăția Cerurilor.

Iar toți cei ce credeau erau laolaltă și aveau toate de obște. Și își vindeau bunurile și averile și le împărțeau tuturor, după cum avea nevoie fiecare. Și în fiecare zi stăruiau într-un cuget în templu și, frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie și întru curăția inimii. Lăudând pe Dumnezeu și având har la tot poporul. Iar Domnul adăuga zilnic Bisericii pe cei ce se mântuiau. (Fapte 2:44-47)

Împărăția care începe ca o mică dospeală umple sufletul nostru atât încât se revarsă în viața comună pe care o proclamăm la începutul fiecărei Liturghii: ”Binecuvântată este Împărăția...” Toți venim la Sfânta Liturghie precum un bolovan viu și ne adunăm în Biserica a cărei Cap este Hristos și unde rugăciunile noastre se unesc cu cele ale cetelor îngerești și cu ale tuturor celor dinaintea noastră (1 Petru 2:5; Ef 2:19-22; Ev 12:1-2).

Dumnezeul care vine să se nască în Betleem și să fie îngropat în Ierusalim dorește să fie îngropat în inimile noastre ca noi să ne naștem în Duhul care crește împărăția din noi astfel ca să devenim un loc de refugiu pentru o lume suferindă. Ne pregătim zilnic pentru a sărbători nașterea Mântuitorului nostru, și multe din cele ce pregătim sunt legate de o ocazie festivă pe care toată lumea o înțelege—brazi și lumini, petreceri și cadouri. Dar în mijlocul acestor pregătiri vizibile, să ne amintim de prezența lui Hristos în sufletul nostru, prezență pe care lumea nu o observă. Fie ca El să se nască din nou în camera ascunsă a sufletului nostru. Fie ca El să crească și să umple întreaga noastră ființă. Iar noi, împreună, să devenim loc de odihnă pentru o lume zbuciumată.

Fr. John Konkle

Predică în sâmbăta înainte de Nașterea Domnului (2020)

ADVENT SAU POSTUL CRĂCIUNULUI

Sărbătoarea Crăciunului se deschide cu o perioadă de șase săptămâni care începe la 15 Noiembrie. Se spune că această tradiție își are originea în Galiția (Franța de azi) în secolul al patrulea, iar durata acestui sezon a variat între patru și șapte săptămâni până când un Consiliu Ecumenic a stabilit ca cele 40 de zile înainte de Crăciun să fie o perioadă de post—*Advent*.

Ortodocșii nu numesc postul Crăciunului *Advent* așa cum este cunoscut în Biserica Romano-Catolică, dar se pare că denumirea este totuși adecvată. Termenul de *Advent* este compus din două cuvinte de origine Latină: *ad-venire* în limba Latină înseamnă *a veni*. Mesajul *Adventului* este acela că Dumnezeu vine în lume prin persoana lui Iisus Hristos.

Această venire a lui Hristos în lume poate fi înțeleasă în trei feluri diferite: ca o experiență trecută, ca una prezentă sau ca una viitoare.

Experiența trecută

Putem interpreta venirea lui Hristos în lume acum 2000 de ani ca fiind împlinirea profețiilor Vechiului Testament. Această experiență este de domeniul trecutului, iar ceea ce facem noi în fiecare an la Crăciun nu este altceva decât o comemorare, o aniversare a aceluia eveniment. Este bine să credem că Dumnezeu a venit pe pământ în ziua de Crăciun acum douăzeci și unu de secole; este bine să accentuăm divinitatea lui Iisus într-o epocă când mulți cred că Iisus a fost doar un om de treabă, un revoluționar, o victimă a condițiilor sociale din vremea aceea. Unii îl consideră un geniu, un superstar, iar mulți nici nu Îl consideră Dumnezeu.

Mulți creștini nu sunt convingși de ce a fost necesară întruparea lui Dumnezeu, care nu a fost un simplu act pentru a salva omenirea, căci Dumnezeu ar fi putut salva omenirea și în alt mod. Nașterea însă este totodată încoronarea creației Lui. Prin Întruparea Lui întreg universul a fost transformat, sfințit, îndumnezeit, deoarece întregul univers a participat la această întrupare. Dumnezeu a inclus în trupul Lui toate elementele fizice și chimice din care este constituit omul, animalele, plantele și întregul univers. Când Sfânta Scriptură spune că omul a fost creat din țărână, aceasta implică în mod necesar ideea că omul este compus din toate elementele universului—omul este deci o sinteză a universului, o încoronare a creației lui Dumnezeu. Pentru aceasta Dumnezeu S-a făcut om ca să poată transforma și sfinți întregul univers.

Sfântul Pavel spune că Dumnezeu nu a voit a se face înger: El S-a făcut om pentru a se asemăna cu noi sub toate aspectele, în afara păcatului. Păcatul nu ne-a fost dat nouă de Dumnezeu; păcatul este fructul liberei

noastre alegeri.

Sfânta Scriptură spune deasemenea că omul a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta este o consecință logică a actului creației. Dacă omul se aseamănă cu Dumnezeu, atunci Dumnezeu a trebuit să devină om ca să demonstreze validitatea creației Sale.

Când eram copil, Îl iubeam mult pe Hristos, îmi plăcea personalitatea Lui, spiritul de sacrificiu, îmi plăcea teologia dragostei, totuși nu puteam să înțeleg *Cele zece porunci*: nu face aia, nu face asta, totul era să nu faci. Era ușor pentru mine să înțeleg de ce Evreii nu au respectat *Cele zece porunci*. Era ușor pentru Dumnezeu să spună, fă asta, nu face asta. Dar noi suntem oameni, trăim în trup și ne luptăm cu ispitele. Părea să fie o mare prăpastie între om și Dumnezeu, o prăpastie care nu se putea trece. Abea mai târziu am înțeles că prin Întrupare Hristos a făcut legătura dintre om și Dumnezeu. El a devenit om ca să ne demonstreze că *Cele zece porunci* pot fi îndeplinite chiar și în condiția noastră umană, că ele nu sunt imposibile pentru noi. ”Eu sunt adevărul, calea și viața” (Ioan 14:6). Dacă omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu trebuie să se asemene omului, trebuie să posede tot ceea ce posedă omul, cu excepția păcatului.

Experiența prezentă

Marea majoritate a oamenilor nu înțeleg că venirea lui Dumnezeu este un act care are loc în prezent. Mulți cred Crăciunul este doar o comemorare cum este ziua de naștere a lui Lincoln sau Washington. Dar Crăciunul nu este o aniversare. Dumnezeu trebuie înțeles în eternitate. În persoana lui Dumnezeu nu există trecut și viitor. Când Moise L-a întrebat pe Dumnezeu ”care îți este numele” Dumnezeu a răspuns: ”Eu sunt Cel ce sunt;” acela care este veșnic. Iar dacă Dumnezeu este infinit, acțiunile Lui, gesturile Lui, sunt la fel ca și El—infinite.

Spre exemplu, când spunem că Dumnezeu a creat lumea se înțelege că lucrarea Lui continuă. Lumea nu este terminată și nu va fi terminată niciodată; Dumnezeu este neobosit și lucrează continuu creînd mereu specii noi de plante, de animale, inspirând noi descoperiri în domeniul științific, și așa mai departe.

Când spunem că Dumnezeu S-a Întrupat, aceasta înseamnă că El se Întrupează zilnic în fiecare din noi, făcându-ne pe noi asemenea Lui. Dumnezeu poate veni Crăciunul acesta la fiecare din noi sub o formă reînnoită, dacă credem în El, sau ca o nouă revelație, cu o mai profundă înțelegere a divinității Lui.

Experiența viitoare

În perspectiva experienței viitoare, înseamnă că Iisus Hristos se va întoarce, pe neașteptate, la sfârșitul lumii: ”Și iarăși va să vină cu mărire să

judece vii și morții a Căruia Împărăție nu va avea sfârșit” (Crezul).

Deoarece promisiunea Adventului este venirea Domnului pe pământ, mesajul este să ne pregătim, să fim gata. Domnul va veni, fie că lumea este pregătită sau nu. Deci cum trebuie să ne pregătim? Prin rugăciune, pocăință și răbdare.

Perioada *Adventului* este un timp în care trebuie să fim mai conștienți de propriile noastre păcate; este o perioadă de pocăință, care originar era cunoscută sub numele de ”postul de iarnă.” Spre exemplu, în perioada aceasta nu sunt permise cununiile, nu pentru actul cununiei în sine, căci cununia este o taină a Bisericii, ci pentru aspectul ei social.

În această perioadă a postului, înainte de Nașterea Mântuitorului trebuie să ne umplem de bucurie spirituală și de speranță. Advent pune accentul, nu atât pe împlinire cât pe anticiparea împlinirii: venirea Domnului în lume. Trebuie să fim ca o mireasă care anticipează ziua nunții. Este bucuria anticipării și nu bucuria sărbătoriri unui eveniment trecut.

Dintre toate anotimpurile, *Advent* este cel mai dificil de respectat datorită competiției cu lumea comercială. Lumea laică sărbătorește Crăciunul în perioada postului și nu în ziua de Crăciun. În ziua de Crăciun totul este deja de domeniul trecutului. Chiar și bisericile cad pradă acestei secularizări, decorând bisericile și cântând colinde de Crăciun cu săptămâni înainte de ziua Nașterii Domnului.

Venirea Mântuitorului este apogeul unui proces istoric coborîtor din istoria Evreilor. Acesta este punctul culminant al planului mântuirii. Vechiul Testament este o dare de seamă de cum pregătește Dumnezeu lumea pentru venirea Fiului Său. Deci Advent este Vechiul Testament al anului bisericesc. Pruncul născut într-o iesle în Betlehem nu este altul decât Fiul lui Dumnezeu—Mesia.

Advent nu are semnificație decât ca fiind o perioadă de pregătire pentru Mesia. Pruncul acesta este ”Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.” Prin El Dumnezeu a pătruns în istoria omenirii.

Deoarece este posibil ca El să se nască din nou în sufletele noastre la Crăciun, este important să observăm cu atenție perioada acesta a postului ca să fim pregătiți spiritual pentru venirea Lui.

Arhimandrit Roman Braga

Reproducere din Jurnalul Monastic Rugul Aprins

Vol 19, Nr.3, 2020

SELECTED HYMNS OF THE NATIVITY

Come, O ye faithful, let us be lifted up with divine inspiration, and let us behold the divine condescension from on high that is made manifest to us in Betlehem. And being cleansed in mind, by our way of life let us offer virtues in the stead of myrrh, faithfully preparing our entry into the Feast of the Nativity, storing up treasures in our souls and crying: Glory in the highest to God in Trinity, through Whom His good will is revealed to men, that as the friend of man He may deliver Adam from the ancestral curse.

(Royal Hours, Sixth Hour, First Tone)

Come let us rejoice in the Lord as we declare this present mystery. The middle wall of partition is broken asunder; the flaming sword is turned back, the Cherubim withdraw from the Tree of Life, and I partake of the Paradise of Delight, whence I was cast out before through disobedience. For the identical likeness of the Father, the Express Image of His eternity takes the form of a servant and without undergoing change He cometh forth from a Mother that knew not wedlock. For that which He was, He has remained, even true God; and that which He was not, He has taken upon Himself; becoming man out of love for man. Unto Him let us cry: O God, Who art born of a Virgin, have mercy on us.

(December 25, Vespers Stichera, Second Tone)

Heaven and earth are made one today, for Christ is born. Today God is come upon the earth, and man is gone up into the Heavens. Today, He Who by nature is invisible, for man's sake is seen in the flesh. For this cause let us also give glory and cry out to Him: Glory to God in the highest, and on earth peace, which Thy coming has bestowed upon us; O our Saviour, glory be to Thee!

(December 25, at Litia, First Tone)

Beholding Him that was in God's image and likeness fallen because of the transgression, Jesus bowed the heavens and came down; and without suffering change, He made His dwelling in the womb of a Virgin, that therein He might refashion corrupted Adam, who crieth out: Glory to Thy Epiphany, O my Deliverer and my God!

(December 25, at Litia, First Tone)

STIHURI LA NAȘTEREA DOMNULUI

Veniți credincioșilor, să ne înălțăm dumnezeiește și să vedem cu adevărat dumnezeiasca pogorâre de sus în Betleem și curățindu-ne mintea prin viață să aducem în loc de mir, fapte bune. Să pregătim prin credință intrarea sărbătorii Nașterii și din adâncul sufletelor să strigăm: slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, Celui în Treime, prin Care S-a arătat între oameni bunavoirea, mântuind pe Adam din blestemul cel dintâi, ca un iubitor de oameni.

(Cesurile Împărătești, Ceesul Șase, Glasul 1)

Veniți să ne bucurăm întru Domnul, povestind taina ce este de față. Zidul cel despărțitor acum cade; sabia cea de foc se îndepărtează; heruvimul nu mai păzește pomul vieții; iar eu mă împărtășesc din dulceața din rai de la care m-am îndepărtat, prin neascultare. Că chipul cel neschimbat ai Tatălui, pecetea veșniciei Lui, înfățișare de rob primește, ieșind din Maica ce nu știe de nuntă, nesuferind schimbare: că a rămas ce era, Dumnezeu adevărat fiind; și a luat ce nu era, om făcându-Se, din iubire de oameni. Acestuia să strigăm: Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Dumnezeule, miluește-ne pe noi.

(25 Decembrie, Stih la Vecernie, Glasul 2)

Cerul și pământul astăzi s-au împreunat, născându-Se Hristos. Astăzi Dumnezeu pe pământ a venit și omul la ceruri s-a suit. Astăzi este văzut cu trup pentru om Cel din fire nevăzut. Pentru aceasta și noi laudându-L, să-I strigăm: slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pacea, pe care ne-a dăruit-o nouă venirea Ta, Mântuitorul nostru, slavă Ție!

(25 Decembrie, la Litie, Glasul 1)

Pe cel după chip și după asemănare văzându-l Iisus stricat din pricina călcării poruncii, plecând cerurile S-a pogorât de sus și S-a sălășluit în pânțele Fecioarei fără schimbare, ca într-însul să înnoiască pe Adam cel stricat, care striga: slavă Arătării Tale, Izbăvitorul meu și Dumnezeu!

(25 Decembrie, Stih la Vecernie, Glasul 1)

**FEAST OF THE NATIVITY AND THEOPHANY
SCHEDULE OF SERVICES**

2021

Friday, Dec. 24 Eve of Nativity	Royal Hours, Typica	6:30 am
	Vesperal Liturgy of St. Basil	8:00 am
	Vigil Service	6:00 pm
Saturday, Dec. 25 Nativity of the Lord	Akathist & Hours	9:00 am
	Liturgy of St. John	10:00 am
	Vigil Service	6:00 pm
Sunday, Dec. 26 Sinaxis of the MPΘV	Akathist & Hours	9:00 am
	Liturgy of St. John	10:00 am
	Vigil	6:00 pm
Monday, Dec. 27 Protomartyr Stephen	Akathist & Hours	8:00 am
	Liturgy of St. John	9:00 am
Friday, Dec. 31	Vigil Service	6:00 pm
	Thanksgiving Service	11:30 pm

2022

Saturday, Jan. 1 Circ. Of our Lord	Akathist & Hours	9:00 am
	Liturgy of St. Basil	10:00 am
Wednesday, Jan. 5	Royal Hours, Typica	6:30 am
	Vesperal Liturgy of St. Basil and Blessing of Water	8:00 am
	Vigil Service	6:00 pm
Thursday, Jan. 6 Theophany	Akathist & Hours	8:00 am
	Liturgy of St. John & Great Blessing of Water	9:00 am